

תת"ע 2366/11/18 - מדינת ישראל נגד אלצראיעה נימר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2366-11-18 מדינת ישראל נ' נימר

לפני כבוד השופט הבכיר אלון אופיר

מדינת ישראל
ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימן
אלצראיעה נימר
ע"י ב"כ עו"ד דרור גרימברג

המאשימה

נגד
נאשמים

גזר-דין

רקע כללי -

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות בניגוד לסעיפים 67 ו-2 בפקודת התעבורה - נהיגת רכב בזמן פסילה של רישיון נהיגתו וזאת כאשר רישיון הרכב בו נהג לא היה תקף.

עבירות אלה בוצעו על ידי הנאשם בשטח השיפוט של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים, אך הנאשם הגיש בקשה להעברת מקום הדיון, ולאחר שזו אושרה על ידי בית המשפט העליון, הודה במיוחס לו בפני ובהתאם לבקשת סנגורו נשלח לקבלת תסקיר של שירות המבחן למבוגרים.

טיעוני התביעה בתמצית -

ב"כ המדינה טען כי על הענישה בפרשה זו להיות מחמירה שכן נהיגת הנאשם בזמן פסילה באה בעקבות ענישה שנגזרה עליו בעקבות גרימת תאונת דרכים קשה שם נגרמו חבלות של ממש קשות מאד לאדם אחר.

אם לא די בכך, הרי שנהיגתו של הנאשם בזמן פסילה בוצעה כאשר מאסר מותנה בר הפעלה לתקופה של חצי שנה מרחף מעל לראשו וזאת לאחר שריצה מאסר (בדרך של עבודות שירות) בגין אותה התאונה לה גרם.

לשיטת המדינה, ראוי הפעלתו של המאסר המותנה יחד עם תקופת מאסר נוספת לריצוי בפועל, לצד תקופת פסילה מוחשית של רישיון הנהיגה.

טיעוני ההגנה בתמצית -

ב"כ הנאשם ביקש לגזור על הנאשם ענישה בעלת אופי שיקומי.

לטענתו יש הצדקה לאמץ את המלצות שירות המבחן בתסקירו לפיהן צו מבחן למשך שנה, ביצוע עבודות לתועלת הציבור והשתתפות של הנאשם בקבוצות ייעודיות לתחום התעבורה יהוו ענישה הולמת למעשיו בנסיבות ביצועם.

ב"כ הנאשם סבור כי אין כל הצדקה להפעיל את המאסר המותנה ונוכח לקיחת האחריות של הנאשם ועמדתו של שירות המבחן, נכון יהיה להאריכו בפרשה זו.

מתחם העונש ההולם -

הערך המוגן בעבירה של נהיגה של בזמן פסילה הוא שלום הציבור וזכותו לנוע בבטחה בדרכים.

בפרשה זו ראוי לנתח את המתחם הראוי ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, שכן פקיעת תוקף רישיון הרכב אינה כוללת בעובדות כתב האישום את משך הפקיעה מה שהופך עבירה זו לגובלת בעבירת קנס.

ביום 20.1.20 קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כבוד השופטת שלו, בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד גניים (להלן - פרשת גניים) את הדברים הבאים:

"לא אחת נקבע, כי העבירה של נהיגה בזמן פסילה היא אחת מעבירות התעבורה החמורות, שכן מעבר לסכנה הנשקפת לציבור, מנהיגותו של מי שרשות מוסמכת קבעה כי הוא מסוכן באופן המצדיק את פסילתו; הרי שמדובר בעבירה המבטאת זלזול בשלטון החוק וברשויות אכיפת החוק.....

על כן, נקבע בפסיקה ענפה, כי על בתי המשפט להטיל בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ענישה מחמירה, לרבות עונשי מאסר בפועל; ובעניין **אבו לבן** הנ"ל נקבע, כי אין מניעה להטיל עונש של מאסר בפועל בגין עבירה זו, גם על מי שלא תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי (ראו גם רע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.2.12)). הדברים נכונים, על אחת כמה וכמה, בעניינו של מי שאין זו הרשעתו הראשונה בעבירה זו. וכך נקבע ברע"פ 1483/19 **ליפשיץ נ' מדינת ישראל** (6.3.19, להלן - עניין ליפשיץ):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק... בנוהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".

גם העבירה של נהיגה כשרשיון הנהיגה פקע לתקופה ארוכה, היא עבירה שהערכים המוגנים בגדרה דומים, ושלא ניתן להקל ראש בחומרתה; כאשר ככל שתקופת הפקיעה ארוכה יותר, ראוי להתייחס אל הנהג כמי שאינו מורשה כלל לנהיגה, כך שפוטנציאל הסכנה לציבור הטמון בנהיגתו, גבוה.

בפרשת גניים קבע בית המשפט המחוזי כמתחם ענישה ראוי עונש מאסר בפועל שנע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר.

אלא שהמתחם לעיל שנקבע בפרשת גניים נקב על רקע הדברים הבאים:

"בענייננו, מעבר לחומרת העבירות כשלעצמן, הרי שהנסיבות הקשורות בביצוען, מציבות את הפגיעה בערכים המוגנים ברמה גבוהה. המשיב נהג ברכב לאחר שנפסל במסגרת חמישה גזרי דין שונים, לפסילה מצטברת של 88 חודשים; ובעת שרשיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מ-14 שנה; ומכלול נתונים אלו, מעיד הן על רמת המסוכנות הגבוהה לבטחון הציבור כתוצאה ממעשיו, והן על רמת הזלזול וההתעלמות שלו מהוראות רשויות אכיפת החוק."

במקרים אחרים שקדמו לפסיקה לעיל, וכאשר הנסיבות היו שונות וקלות יותר, קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מתחמים אחרים לעבירה של נהיגה בזמן פסילה:

בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל נקבע:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע

בעפ"ת 43966-08-13 (מחוזי באר-שבע) חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

כפי שנקבע בסעיפים 40ב', ג' ו-ט' של חוק העונשין, לחומרת מעשה העבירה בנסיבות ובמידת אשמו של הנאשם ינתן המשקל הראוי לצורך קביעת מתחם הענישה המתאים למקרה הנדון.

בפרשה שבפני הנאשם מורשה במקור לנהיגה .

למעט רישיון רכב שלא היה תקף (לתקופה שלא פורטה בכתב האישום), לא ביצע הנאשם עבירות נלוות.

נהיגת הנאשם בזמן פסילה נובעת מהפרת עונש פסילה בפועל שהוטל עליו בבית המשפט באשדוד, כלומר הנאשם הפר החלטה שיפוטית אחת שהייתה תלויה כנגדו עת נהג ברכב.

בנסיבות אלה, מידת הפגיעה בערך המוגן היא קלה עד בינונית, ולכן אני קובע כי מתחם הענישה ינוע בפרשה זו בין מאסר מותנה ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

מתחם הפסילה בפועל ינוע בין 6 חודשי פסילה ועד ל- 24 חודשי פסילה בפועל.

ניתוח נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

עבר תעבורתי -

נהיגת הנאשם בזמן פסילה הייתה כתוצאה מפסילה שהוטלה עליו לאחר שגרם ביום 8.8.14 לתאונת דרכים קשה מאד עת נהג בחוסר זהירות וכתוצאה מתאונה זו איבד נוסע ברכבו את זרועו (קטיעה של ידו). באותה הפרשה נשלח הנאשם לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות ורישיונו נפסל בפועל למשך 30 חודשים.

אף שמאסר מותנה נגזר על הנאשם כדי להרתיעו בעקבות גרימת התאונה הקשה, נהג הנאשם בפרשה זו ברכב בזמן פסילה (ואני דוחה על הסף את הסבריו של הנאשם באשר לנסיבות נהיגתו ה"מוצדקות" לשיטתו כדי להסיע את אשתו - הסבר אותו פירט בפני שירות המבחן שהעריך כי הנאשם לא מפנים את חומרת עבירות התעבורה שהוא מבצע).

אם לא די במתואר לעיל הרי שלאחר יום 8.8.14 עת גרם התאונה לתאונה הקשה, לא חדל הוא מנהיגה מסוכנת וכך ביום 4.9.14 ביצע עבירת מהירות, ביום 11.9.14 נהג רכב שהורד מהכביש, ביום 11.3.17 חצה קו הפרדה רציף, ביום 4.4.17 סטה מנתיב נסיעתו וביום 15.2.20 נהג ללא חגורת בטיחות.

משמעות הדבר היא, כי העבירה נשוא פרשה זו - נהיגה בזמן פסילה מיום 15.10.18 - "משובצת" בין תאונת הדרכים הקשה לה גרם הנאשם, ליתר העבירות שהמשיך לבצע למרות התאונה ולמרות שנהג בזמן פסילה.

למעשה, ומאחר וביום 8.5.17 נפסל הנאשם בנוכחותו למשך 30 חודשים, הרי שגם נהיגתו ביום 15.2.20 היא נהיגה בזמן פסילה לגביה לא הוגש כתב אישום כלפיו זולת נהיגה ללא חגורת בטיחות.

(אדגיש - כמובן שלא אקח לחובתו במסגרת שיקולי עבירה שלא יוחסה לו על ידי התביעה)

התנהלות זו של הנאשם מצביעה בעיני על זלזול בוטה בחוקי התנועה, ועל היות הנאשם עבריין תנועה רציוסטי שגם גרימת תאונה קשה ומאסר מותנה בעקבותיה לא מרתיעים אותו מלהמשיך לנהוג ולבצע עבירות תנועה נוספות.

עמדה זו עולה בקנה אחד עם הערכת שירות המבחן למבוגרים לפיה מביע הנאשם עמדות מקלות ביחס לעבירות תעבורה ומתקשה הוא להציב לעצמו גבולות בתחום עבריינות זה.

תסקיר שירות המבחן למבוגרים -

אף ששירות המבחן מתאר רצון של הנאשם לתהליך שיקומי, מתקשה אני להבין כיצד מגיע שירות המבחן למסקנה לפיה ענישה הכוללת צו מבחן ושל"צ היא ענישה אפקטיבית לגביו.

קריאה מוקפדת של התסקיר מלמדת כי נאשם זה אינו מפנים את החומרה הרבה שיש בביצוע עבירות תעבורה, וספק רב בעיני אם תהליך טיפולי שיקומי מתאים לסיטואציה בה לאחר שגרם לתאונה קשה, המשיך לבצע עבירות, ולאחר שריצה מאסר בעבודות שירות (עונש בעל מאפיין שיקומי מובהק) ביצע עבירה זו של נהיגה בפסילה כאשר גם מאסר מותנה תלוי כנגדו.

אני לא מוצא הצדקה בנסיבות לעיל לקבל את המלצות שירות המבחן, ולא מוצא כי הענישה המומלצת על ידו מתאימה לחומרת העבירה שביצע הנאשם על רקע עברו התעבורתי המכביד שכבר גרם לפציעה קשה של אדם אחר.

הנאשם אמנם הודה ולקח אחריות מלאה, נתון שיילקח לזכותו, אך למעט עובדה זו לא מצאתי נסיבות מקלות ממשיות נוספות זולת היותו נורמטיבי מהפן הפלילי שלא קשור לתעבורה.

אני סבור כי נוכח עברו התעבורתי המכביד של הנאשם ואף שהמדובר בעבירה ראשונה של נהיגה בזמן פסילה, אין הצדקה להארכה של המאסר המותנה ואין הצדקה לריצוי מאסר זה בדרך של עבודות שירות. יחד עם זאת, ומאחר והנאשם לקח אחריות מלאה ללא כל תיקון של כתב האישום וללא כל הסדר עם המדינה, נכון בעיני כי מאסרו המותנה יופעל בחציו בחופף וחציו במצטבר למאסר שייגזר עליו בפרשה זו.

מאחר ונאשם זה נהג במהלך פסילה הנובעת מתאונה קשה מאד לה גרם, ראוייה ענישה שאינה בחלקו הנמוך של מתחם הענישה אותו קבעתי ואני קובע כי תקופת מאסר בת 3 חודשים בפועל היא תקופה הולמת לכלל הנסיבות שתוארו על ידי לעיל.

ביחס לתקופת הפסילה, ולאחר שלקחתי בחשבון את העובדה כי נאשם זה ירצה מאסר בפועל כתוצאה מהעבירה אותה ביצע, ולאחר ששיקללתי לשיקולי את לקיחת אחריותו, ואת היותו נורמטיבי מהפן הפלילי מצד אחד ואת עברו המכביד מנגד, הגעתי למסקנה לפיה פסילה בת 18 חודשים תשקף בצורה נכונה את משך הפסילה הראוי וההולם לנסיבות.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 18 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 90 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן יחשב

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף ביחס לעבירה מסוג הזמנה לדין והכל תוך 3 שנים מהיום.

ה. הנני גוזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג וברח.

ו. מורה על הפעלת 6 חודשי מאסר מותנה שנגזרו על הנאשם בתיק 8504-05-15 בבית המשפט באשדוד ביום 8.8.14 לריצוי באופן בו 3 חודשים יהיו חופפים למאסר שנגזר בסעיף ה' לעיל ו- 3 חודשים יהיו מצטברים, כך שבסה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל כתוצאה מגזר דין זה.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו בכלא באר-שבע ביום 4.7.21 בשעה 08:30.

ז. מורה על הוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הנאשם.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשפ"א, 23 מאי 2021, בנוכחות הצדדים.